

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1975

Warszawa, dnia 5 września 1975 r.

Nr 9

INDEKS 25404/35270

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 39 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1975 r. w sprawie praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej	106
„ 40 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 lutego 1975 r. w sprawie stosowania równoważnych norm czasu pracy w przedsiębiorstwach geologiczno-poszukiwawczych i geofizycznych	109
„ 41 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1975 r. w sprawie pobierania od najemców lokali mieszkalnych kaucji zabezpieczającej utrzymanie lokali w należytym stanie	110
„ 42 —	uchwała Nr 306 Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Za zasługi dla rozwoju przemysłu maszynowego”	113
„ 43 —	uchwała nr 1 Rady Ministrów z dnia 4 stycznia 1975 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975	113
„ 44 —	zarządzenie Ministra Przemysłu Maszynowego z dnia 11 lutego 1975 r. w sprawie sprzedaży dla ludności nowych samochodów osobowych	114
„ 45 —	zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1975 r. w sprawie trybu uzgadniania założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji w zakresie wymagań higieniczno-sanitarnych	115
„ 46 —	wytyczne Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i Ministra Finansów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie wypłacania nagród pracownikom za dobre wyniki w nauce	117
„ 47 —	wyjaśnienie Nr 1 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1975 r. w sprawie wypowiedzenia umowy o pracę przed dniem 1 stycznia 1975 r., jeżeli rozwiązanie stosunku pracy następuje po dniu 31 grudnia 1974 r.	118
„ 48 —	wytyczne Nr 2 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1975 r. w sprawie wymiaru urlopu macierzyńskiego na przełomie lat 1974/75 w przypadku urodzenia więcej niż jednego dziecka przy jednym porodzie	118
„ 49 —	wyjaśnienie Nr 3 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21 stycznia 1975 r. w sprawie prawa do urlopu w 1975 r. w razie wypowiedzenia umowy o pracę przez pracownika przed dniem 1 stycznia 1975 r.	119
„ 50 —	wyjaśnienie Nr 4 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 24 stycznia 1975 r. w sprawie prawa do urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego pracownicy, która przyjęła na wychowanie dziecko w wieku do jednego roku	119
„ 51 —	wyjaśnienie Nr 5 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 28 stycznia 1975 r. w sprawie niektórych kwestii związanych z obliczaniem wynagrodzenia za pracę i wypłacaniem zasiłków z ubezpieczenia społecznego	119
„ 52 —	wyjaśnienie Nr 6 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 1 lutego 1975 r. dotyczące mocy obowiązującej uchwały Nr 36 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy	120

DZIAŁ B**39.****ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 17 stycznia 1975 r.

w sprawie praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej.*(Dziennik Ustaw z dnia 1 lutego 1975 r. Nr 3, poz. 10)*

Na podstawie art. 298 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

Rozdział 1**Przepisy wstępne.**

§ 1. Pracownikami służby dyplomatyczno-konsularnej są w rozumieniu niniejszego rozporządzenia osoby zatrudnione w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych.

§ 2. 1. Pracownikiem służby dyplomatyczno-konsularnej może być osoba, która:

1) posiada obywatelstwo polskie,
2) ukończyła 18 lat i posiada pełną zdolność do czynności prawnych,

3) korzysta z praw publicznych,
4) wyróżnia się aktywną postawą i zaangażowaniem w realizacji polityki Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej,

5) posiada wysokie walory polityczne i moralne gwarantujące właściwą postawę w pracy zawodowej i życiu prywatnym,

6) posiada odpowiednie wykształcenie i kwalifikacje zawodowe oraz znajomość języków obcych, niezbędne do pracy w służbie dyplomatyczno-konsularnej.

2. Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z właściwymi ministrami określi szczegółowe wymagania w zakresie wykształcenia i kwalifikacji zawodowych, jakim powinien odpowiadać pracownik służby dyplomatyczno-konsularnej na każdym stanowisku służbowym.

Rozdział 2**Nawiązanie stosunku pracy.**

§ 3. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikiem służby dyplomatyczno-konsularnej następuje:

1) na podstawie mianowania lub
2) na podstawie umowy o pracę.

§ 4. 1. Poczynając od stanowiska specjalisty i równorzędnych nawiązanie stosunku pracy następuje na podstawie mianowania.

2. Nawiązanie stosunku pracy z pracownikami przyjmowanymi na stanowiska niższe od wymienionych w ust. 1 następuje przez zawarcie umowy o pracę, może jednak nastąpić na podstawie mianowania, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami służby.

§ 5. 1. Akt mianowania powinien w szczególności określać:

1) stopień służbowy pracownika, stanowisko lub rodzaj pracy oraz nazwę komórki organizacyjnej Ministerstwa Spraw Zagranicznych albo nazwę przedstawicielstwa dyplomatycznego lub urzędu kon-

sularnego, w którym pracownik ma być zatrudniony,
2) wysokość wynagrodzenia.

2. Stosunek pracy nawiązuje się w dniu określonym w akcie mianowania.

§ 6. 1. Wniosek Ministra Spraw Zagranicznych do Rady Państwa w sprawie mianowania lub odwołania ambasadorów nadzwyczajnych i pełnomocnych oraz stałych przedstawicieli przy Organizacji Narodów Zjednoczonych wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

2. Kierowników stałych misji lub misji specjalnych za granicą, posiadających status dyplomatyczny, mianuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych, chyba że kierownik stałej lub specjalnej misji jest mianowany w trybie, o którym mowa w ust. 1.

3. Kierowników misji innych niż wymienione w ust. 2 mianuje i odwołuje Minister Spraw Zagranicznych.

4. Pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej powołanych do prowadzenia spraw należących do właściwości Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej lub innych ministrów mianuje i odwołuje Minister Spraw Zagranicznych na wniosek lub w porozumieniu z tymi ministrami.

5. Pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej nie wymienionych w ust. 1—4 mianuje i odwołuje lub zawiera z nimi umowę o pracę Minister Spraw Zagranicznych.

§ 7. 1. Osoba, która bezpośrednio przed dniem mianowania na jeden ze stopni służbowych wymienionych w § 15 ust. 2 nie była zatrudniona w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, zostaje mianowana do odwołania — tylko na czas wykonywania służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym.

2. Zakład pracy, który zatrudniał poprzednio osobę określoną w ust. 1 i wyraził zgodę na jej zatrudnienie w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym, jest obowiązany po odwołaniu tej osoby ze służby dyplomatyczno-konsularnej zatrudnić ją na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem wynagrodzenia. Okres pracy w tej służbie zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze wynikające ze stosunku pracy.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w razie dyscyplinarnego wydalenia ze służby dyplomatyczno-konsularnej.

§ 8. 1. Pracownicy służby dyplomatyczno-konsularnej podlegają okresowym ocenom kwalifikacyjnym raz na dwa lata.

2. Pracownikowi służby dyplomatyczno-konsularnej służy prawo zaznajomienia się z wydaną o nim oceną kwalifikacyjną. Może on w terminie 14 dni od zaznajomienia się z nią wnieść odwołanie od oceny.

3. Zasady i tryb sporządzania ocen kwalifikacyjnych pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej, zaznajamiania ich z oceną oraz wnoszenia i rozpatrywania odwołań określi Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Rozdział 3

Obowiązki pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej.

§ 9. Pracownik służby dyplomatyczno-konsularnej poza obowiązkami określonymi w art. 100 Kodeksu pracy i w przepisach w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych, jest obowiązany:

1) wiernie służyć Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, bronić jej interesów na arenie międzynarodowej oraz aktywnie działać na rzecz umacniania międzynarodowej pozycji Polski,

2) wykonywać powierzone obowiązki szczególnie sumiennie i z pełnym zaangażowaniem,

3) zachowywać się z godnością w służbie i poza służbą,

4) stale pogłębiać swą wiedzę polityczno-zawodową i ogólną.

§ 10. 1. Pracownik służby dyplomatyczno-konsularnej jest obowiązany zachowywać w tajemnicy wszystkie sprawy, o których powziął wiadomość w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, jeżeli sprawy te w myśl obowiązujących przepisów są tajne lub poufne, a także gdy utrzymania ich w tajemnicy wymaga dobro Państwa lub inne względy służbowe.

2. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa również po rozwiązaniu stosunku pracy.

3. Ogłoszenie przez pracownika służby dyplomatyczno-konsularnej materiałów lub ujawnienie wiadomości dotyczących spraw, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za zgodą Ministra Spraw Zagranicznych. W odniesieniu do pracowników powołanych do prowadzenia spraw należących do właściwości innych ministrów zgoda ta jest udzielana w porozumieniu z tymi ministrami.

4. Ogłaszanie przez pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej prac naukowych i publicystycznych związanych ze stosunkami międzynarodowymi może nastąpić na warunkach określonych przez Ministra Spraw Zagranicznych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 11. Pracownik służby dyplomatyczno-konsularnej jest obowiązany zawiadomić przełożonego o zamiarze zawarcia związku małżeńskiego z cudzoziemcem. Obowiązek taki ciąży na pracowniku służby dyplomatyczno-konsularnej także w wypadku zamierzonego małżeństwa jego dzieci, pasierbów i dzieci obcych wziętych na utrzymanie i wychowanie.

§ 12. 1. Do pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej stosuje się, z zastrzeżeniem ust. 2, przepisy o czasie pracy obowiązujące pracowników urzędów państwowych.

2. Pracownicy służby dyplomatyczno-konsularnej skierowani do pracy za granicą są obowiązani w razie potrzeby wykonywać na polecenie przełożonego czynności służbowe nie związane z zajmowanym stanowiskiem, a także wykonywać je poza normalnymi godzinami pracy, a w wypadkach szczególnych także

w nocy oraz w niedziele i święta, bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia.

§ 13. 1. Pracownik służby dyplomatyczno-konsularnej zatrudniony w Ministerstwie Spraw Zagranicznych może być przeniesiony czasowo do pełnienia służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym.

2. Pracownik może odmówić zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, jedynie z ważnych i uzasadnionych przyczyn, w szczególności zdrowotnych lub rodzinnych.

§ 14. 1. Pracownikowi służby dyplomatyczno-konsularnej, przeniesionemu służbowo za granicę lub z zagranicy do kraju, przysługuje zwrot kosztów przesiedlenia na zasadach określonych odrębnymi przepisami.

2. Uprawnienie do zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, obejmuje również koszty przesiedlenia wraz z pracownikiem jego małżonka oraz dzieci, pasierbów i dzieci obcych wziętych na utrzymanie i wychowanie, na które przysługuje dodatek rodzinny lub które są inwalidami I lub II grupy.

Rozdział 4

Stopnie służbowe.

§ 15. 1. Ustanawia się jednolite stopnie służbowe pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej obowiązujące w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, w przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych.

2. Stopniami służbowymi są następujące stopnie dyplomatyczne i konsularne:

- a) ambasador nadzwyczajny i pełnomocny,
- b) ambasador ad personam,
- c) minister pełnomocny,
- d) radca-minister pełnomocny, konsul generalny-minister pełnomocny,
- e) radca, konsul generalny,
- f) I sekretarz, konsul,
- g) II sekretarz, wicekonsul,
- h) III sekretarz, agent konsularny,
- i) attaché, attaché konsularny,
- j) sekretarz-archiwista, sekretarz konsularny.

3. Zasady starszeństwa wśród pracowników przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych określa Minister Spraw Zagranicznych.

§ 16. 1. W Ministerstwie Spraw Zagranicznych stopnie służbowe wymienione w § 15 ust. 2 lit. b—j są nadawane pracownikom niezależnie od zatrudnienia na stanowiskach służbowych określonych w przepisach o wynagrodzeniu.

2. Warunki i tryb przyznawania stopni służbowych wymienionych w § 15 ust. 2 lit. c—j określi Minister Spraw Zagranicznych.

3. Stopień służbowy ambasadora ad personam przyznaje Prezes Rady Ministrów.

Rozdział 5

Prawa pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej.

§ 17. Pracownikowi służby dyplomatyczno-konsularnej zatrudnionym w przedstawicielstwach dyplomatycznych i urzędach konsularnych może być udzie-

lony za ich zgodą urlop wypoczynkowy łącznie za dwa lata, zamiast dwóch corocznych urlopów.

§ 18. 1. Za wybitne osiągnięcia w pracy zawodowej pracownikom służby dyplomatyczno-konsularnej może być nadana odznaka honorowa „Zasłużony Pracownik Służby Dyplomatyczno-Konsularnej”.

2. Odznakę nadaje Minister Spraw Zagranicznych.

3. Minister Spraw Zagranicznych określi szczegółowe zasady i tryb nadawania odznaki oraz jej wzór i sposób noszenia.

§ 19. Minister Spraw Zagranicznych występuje z wnioskiem o nadanie odznaczenia państwowego tym pracownikom służby dyplomatyczno-konsularnej, którzy szczególnie sumiennie i nienagannie wypełniają swoje obowiązki i posiadają odpowiedni staż pracy, a mianowicie:

— Złotego Krzyża Zasługi, w razie pełnienia służby ponad 15 lat,

— Orderu Odrodzenia Polski, w razie pełnienia służby ponad 25 lat, jeżeli pracownicy ci nie otrzymali wcześniej takich lub wyższych odznaczeń państwowych.

§ 20. 1. Pracownikowi służby dyplomatyczno-konsularnej przysługuje zwrot kosztów przejazdu z zagranicy do kraju i z powrotem w razie zgonu rodziców, małżonka, dzieci, pasierbów lub dzieci obcych wziętych na utrzymanie i wychowanie.

2. Przewóz do kraju zwłok pracownika służby dyplomatyczno-konsularnej albo zwłok osób wymienionych w ust. 1, które przebywały za granicą wspólnie z pracownikiem i tam zmarły, następuje na koszt Państwa.

Rozdział 6

Odowiedzialność dyscyplinarna i służbowa.

§ 21. 1. Pracownicy służby dyplomatyczno-konsularnej zatrudnieni na podstawie mianowania ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za naruszenie swych obowiązków służbowych i uchybienie godności pracownika służby dyplomatyczno-konsularnej.

2. Pracownikom wymienionym w ust. 1 za przewinienia służbowe mniejszej wagi nie uzasadniające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wymierza się kary porządkowe upomnienia lub nagany.

§ 22. 1. Kary porządkowe wymierzają pracownikom zatrudnionym w Ministerstwie Spraw Zagranicznych — kierownik komórki organizacyjnej, w której pracownik jest zatrudniony, a pracownikom zatrudnionym w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym — szef przedstawicielstwa lub urzędu.

2. Od orzeczenia o wymierzeniu kary porządkowej przysługuje ukaranemu, w terminie 7 dni od zawiadomienia go o ukaraniu, odwołanie do Ministra Spraw Zagranicznych, którego decyzja jest ostateczna.

§ 23. Wymierzona kara porządkowa ulega zatarciu po roku nienaganej pracy.

§ 24. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) nagana z ostrzeżeniem,
- 2) pozbawienie możliwości awansowania na okres do dwóch lat, licząc od najbliższego terminu, w którym pracownik mógł być awansowany,
- 3) obniżenie stopnia służbowego o jeden szczebel,
- 4) wydalenie ze służby.

§ 25. 1. W sprawach dyscyplinarnych orzekają ko-

misje dyscyplinarne działające przy Ministrze Spraw Zagranicznych:

1) w pierwszej instancji — Komisja Dyscyplinarna,

2) w drugiej instancji — Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna.

2. Przewodniczących i członków komisji dyscyplinarnych określonych w ust. 1 powołuje na okres dwóch lat Minister Spraw Zagranicznych.

§ 26. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie sześciu miesięcy od dnia powzięcia przez przełożonego wiadomości o popełnionym przewinieniu ani po upływie dwóch lat od popełnienia przewinienia.

§ 27. Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych określi tryb postępowania przed komisjami dyscyplinarnymi oraz sposób wykonania kar dyscyplinarnych i ich zatarcia.

§ 28. 1. Pracownika służby dyplomatyczno-konsularnej zawieszają się w pełnieniu obowiązków służbowych w wypadkach, gdy dobro służby wymaga niezwłocznego odsunięcia go od pełnienia obowiązków służbowych, w szczególności w związku z wszczęciem postępowania karnego lub dyscyplinarnego.

2. Decyzję o zawieszeniu pracownika w pełnieniu obowiązków służbowych podejmuje Minister Spraw Zagranicznych.

3. Zawieszenie pracownika w pełnieniu obowiązków może nastąpić w ciągu 14 dni od dnia uzyskania wiadomości o przyczynie uzasadniającej zawieszenie i nie może trwać dłużej niż miesiąc, chyba że przeciwko pracownikowi toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, z powodu którego nastąpiło zawieszenie. Zawieszenie może trwać dłużej niż miesiąc także w wypadku, gdy w okresie zawieszenia pracownikowi wypowiedziano stosunek pracy.

Rozdział 7

Zmiany w stosunku pracy i zwolnienie ze służby.

§ 29. Pracownik służby dyplomatyczno-konsularnej po odwołaniu go do kraju ze służby pełnionej w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym jest kierowany do pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych na stanowisko nie niższe pod względem wynagrodzenia od stanowiska zajmowanego przed przeniesieniem do służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub w urzędzie konsularnym.

§ 30. 1. Zakład pracy zatrudniający małżonka pracownika służby dyplomatyczno-konsularnej przeniesionego do pełnienia służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym, wyjeżdżającego wspólnie z nim na czas pełnienia tej służby, udziela tej osobie na jej wniosek urlopu bezpłatnego.

2. Po odwołaniu pracownika służby dyplomatyczno-konsularnej do kraju zakład pracy zatrudniający uprzednio małżonka, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany ponownie zatrudnić go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem wynagrodzenia, pod warunkiem zgłoszenia się do pracy w terminie nie przekraczającym 3 miesięcy od dnia powrotu z zagranicy.

3. Okresy urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, w wymiarze nie przekraczającym łącznych dotychczasowych okresów pracy.

4. Okresy urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, uważa się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym za okresy równorzędne z okresami zatrudnienia, jeżeli osoba, która urlop taki wykorzystała, ma okres zatrudnienia wynoszący co najmniej:

1) 10 lat, gdy chodzi o uprawnienie do emerytury,

2) 5 lat, gdy chodzi o uprawnienia do renty inwalidzkiej lub rodzinnej.

§ 31. 1. Z pracownikiem służby dyplomatyczno-konsularnej, z którym nawiązano stosunek pracy na podstawie mianowania, rozwiązuje się stosunek pracy w następujących wypadkach:

1) na wniosek pracownika, w terminie z nim uzgodnionym, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia wystąpienia z wnioskiem,

2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności, jeżeli wykonanie kary nie zostało warunkowo zawieszona,

3) wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby.

2. Z pracownikiem służby dyplomatyczno-konsularnej, z którym nawiązano stosunek pracy na podstawie mianowania, można rozwiązać stosunek pracy w wypadkach:

1) niezdolności do pracy wskutek choroby, a także w razie usprawiedliwionej nieobecności w pracy z innych przyczyn — po upływie okresów przewidzianych w art. 53 Kodeksu pracy,

2) nabycia prawa do zaopatrzenia emerytalnego,

3) skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary,

4) ujemnej oceny pracy stwierdzonej w dwóch kolejnych okresowych ocenach kwalifikacyjnych, wydanych w okresie co najmniej dwóch lat,

5) gdy wymaga tego ważny interes służby.

3. W wypadkach, o których mowa w ust. 2 pkt 2, 4

i 5, rozwiązanie stosunku pracy następuje z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

§ 32. Pracownik mianowany do odwołania na czas pełnienia służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym może być w każdym czasie odwołany ze stanowiska, a stosunek pracy ulega rozwiązaniu po upływie 3 miesięcy od dnia odwołania. W odniesieniu do pracowników, którzy byli powołani do prowadzenia spraw należących do właściwości Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej lub innych ministrów, odwołanie następuje na wniosek lub w porozumieniu z tymi ministrami.

§ 33. 1. Z pracownikiem służby dyplomatyczno-konsularnej, posiadającym staż pracy ponad 15 lat, może zostać rozwiązany stosunek pracy z przyczyn przewidzianych w § 31 ust. 2 pkt 5 po uprzednim udzieleniu pomocy w uzyskaniu innej pracy.

2. Tryb przewidziany w ust. 1 stosuje się również do pracowników, z którymi nawiązano stosunek pracy na podstawie umowy o pracę, jeżeli posiadają staż pracy ponad 15 lat, a rozwiązanie umowy o pracę następuje za wypowiedzeniem przez Ministra Spraw Zagranicznych.

Rozdział 8

Przepisy końcowe.

§ 34. Przepisy rozporządzenia stosuje się także do pracowników stałych przedstawicielstw przy Organizacji Narodów Zjednoczonych i innych misji za granicą oraz instytutów i ośrodków informacji i kultury za granicą.

§ 35. W sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem stosuje się przepisy Kodeksu pracy oraz przepisy w sprawie praw i obowiązków pracowników urzędów państwowych.

§ 36. Pracownicy służby dyplomatyczno-konsularnej, których stosunek pracy w dniu 31 grudnia 1974 r. był oparty na mianowaniu, są pracownikami mianowanymi w rozumieniu rozporządzenia.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

40.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lutego 1975 r.

w sprawie stosowania równoważnych norm czasu pracy w przedsiębiorstwach geologiczno-poszukiwawczych i geofizycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 26 lutego 1975 r. Nr 6, poz. 32)

Na podstawie art. 141 § 4 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie stosuje się do pracowników terenowych zespołów (grup) geofizycznych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach geologiczno-poszukiwawczych i geofizycznych, w okresie prowadzenia prac poszukiwawczo-badawczych.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników wymienionych w § 1 może być przedłużony w poszczególnych dniach

do 10 godzin na dobę przez zastąpienie norm czasu pracy określonych w art. 129 § 1 Kodeksu pracy równoważnymi normami czasu pracy.

2. Przez równoważne normy czasu pracy rozumie się przedłużony w poszczególnych dniach wymiar czasu pracy, który zostaje wyrównany skróconym czasem pracy w innych dniach lub dniami wolnymi od pracy, z tym że w okresie rozliczeniowym czas pracy nie może przekraczać liczby godzin wynikającej z pomnożenia 8 godzin (w sobotę bądź wyznaczony w zamian niej inny dzień — 6 godzin) przez liczbę kalendarzowych dni roboczych.

3. Jako okres rozliczeniowy przyjmuje się miesiąc kalendarzowy.

4. Praca w granicach norm, o których mowa w ust. 1 i 2, nie jest pracą w godzinach nadliczbowych.

§ 3. 1. Zakład pracy, w którym praca odbywa się w systemie równoważnych norm czasu pracy, jest obowiązany do opracowania i stosowania harmonogramów pracy.

2. Harmonogramy pracy powinny przewidywać w każdym tygodniu co najmniej 24 godziny wolne od pracy albo w każdym miesiącu kalendarzowym odpowiednią liczbę dni wolnych od pracy.

3. Pracownikom zatrudnionym według harmonogramów, o których mowa w ust. 2, nie przysługuje dodatkowy dzień wolny od pracy w zamian za niedzielę, z tym że co najmniej raz na 3 tygodnie kolejne 24 godziny wolne od pracy powinny przypadać w niedzielę.

§ 4. 1. Do czasu pracy pracowników zatrudnionych w systemie równoważnych norm czasu pracy zalicza się godziny przepracowane w ramach harmonogramu pracy.

2. Godziny przepracowane poza harmonogramem pracy zalicza się do pracy, jeżeli:

1) praca poza harmonogramem była wykonywana na skutek nieprzewidzianych i nie dających się uniknąć przeszkód (np. awarie), uznanych przez kierownika zakładu pracy, albo

2) zostały przepracowane na wyraźne polecenie kierownika zakładu pracy.

3. Normę czasu pracy, ustaloną na okres rozliczeniowy w trybie § 2 ust. 2 i 3, zmniejsza się w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy o taką liczbę godzin, jaka wynika z pomnożenia 8 godzin (w sobotę bądź wyznaczony w zamian

niej inny dzień — 6 godzin) przez liczbę pełnych dni nieobecności.

§ 5. 1. Praca wykonywana ponad normy czasu pracy ustalone zgodnie z przepisami § 2 ust. 1, 2 i 3 stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

2. Za pracę w godzinach nadliczbowych — oprócz normalnego wynagrodzenia — przysługuje dodatek w wysokości:

1) 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego zaszeregowania pracownika — za pracę w dwóch pierwszych godzinach nadliczbowych przekraczających dobową normę czasu pracy i za godziny nadliczbowe przekraczające miesięczną normę czasu pracy; łączna liczba godzin nadliczbowych opłacanych z dodatkiem 50% nie może przekraczać liczby godzin wynikających z pomnożenia dni roboczych, przez 2, przy czym liczba tych godzin nie może być większa niż liczba dni roboczych w okresie rozliczeniowym pomnożona przez 2,

2) 100% tego wynagrodzenia — za pracę w dalszych godzinach nadliczbowych oraz w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy lub w niedzielę i święta.

3. Za pracę przekraczającą równocześnie dobową i miesięczną normę czasu pracy przysługuje tylko jeden dodatek.

4. Dodatek, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje za pracę w niedzielę w normalnym czasie pracy, jeżeli pracownikowi udzielono innego dnia wolnego od pracy w tygodniu, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Dotyczy to również pracy w dzień świąteczny.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

41.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 marca 1975r.

w sprawie pobierania od najemców lokali mieszkalnych kaucji zabezpieczającej utrzymanie lokali w należytym stanie.

(Dziennik Ustaw z dnia 19 marca 1975 r. Nr 8, poz. 43)

Na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 14, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kaucja zabezpieczająca utrzymanie lokali w należytym stanie, zwana dalej „kaucją”, jest pobierana od najemców obejmujących lokale mieszkalne:

1) w budynkach zarządzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej,

2) w innych budynkach, w których najem lokali mieszkalnych następuje na podstawie decyzji o przydziale.

2. Wysokość kaucji jest ustalana na podstawie stawek określonych w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia.

3. Wysokość kaucji należnej od najemców, których główną podstawą utrzymania jest wynagrodzenie za

pracę, nie może przekraczać trzykrotnej wysokości pobieranego przez najemcę miesięcznego wynagrodzenia netto obliczonego według zasad obowiązujących przy ustalaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

4. Jeżeli najemcami są małżonkowie, kaucję ustala się na podstawie poborów małżonka otrzymującego wyższe wynagrodzenie.

5. Wysokość kaucji należnej od najemców, których źródłem utrzymania jest emerytura, renta inwalidzka, renta rodzinna, zasiłek opieki społecznej lub alimenty, nie może przekraczać dwukrotnej wysokości uzyskiwanej miesięcznie kwoty.

§ 2. 1. W budynkach zarządzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej, administrowanych przez jednostki organizacyjne terenowych organów admi-

nistracji państwowej, wynajmujący pobiera kaucję i przekazuje ją na rachunek w Narodowym Banku Polskim.

2. W budynkach zarządzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej, innych niż wymienione w ust. 1, wynajmujący pobiera kaucję i przekazuje ją na rachunek zakładowego funduszu mieszkaniowego.

3. W budynkach nie będących w zarządzie jednostek gospodarki uspołecznionej pobieranie kaucji należy do terenowego organu administracji państwowej, właściwego do przydziału lokalu, który przekazuje kaucję na rachunek w Narodowym Banku Polskim.

§ 3. 1. Nie pobiera się kaucji za lokale:

1) wynajmowane przedstawicielstwom dyplomatycznym i urzędem konsularnym państw obcych oraz instytucjom i osobom korzystającym z przywilejów dyplomatycznych i konsularnych na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych.

2) wynajmowane nauczycielom zatrudnionym na terenie wsi oraz miast liczących do 2.000 mieszkańców,

3) przydzielane jako mieszkania funkcyjne pracownikom, których charakter pracy wymaga zajmowania mieszkania w danym budynku lub zespole budynków,

4) wynajmowane osobom przekwaterowywanym na podstawie decyzji administracyjnej do lokalu zamiennego, z wyjątkiem wypadków wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 2,

5) wynajmowane jako mieszkania reprezentacyjne.

2. Osoby wymienione w ust. 1 pkt 2—4 nie są zwolnione od wpłaty kaucji, jeżeli wpłaciły kaucję lub wkład mieszkaniowy za lokal opróżniony. W tych wypadkach kaucja lub wkład mieszkaniowy uiszczony na lokal opróżniany są zaliczane na poczet należnej kaucji za lokal wynajmowany.

3. W wypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 4 kaucję wpłaca jednostka organizacyjna lub osoba, na której wniosek następuje przekwaterowanie. Obowiązku wpłaty kaucji nie mają jednostki państwowe, organizacje polityczne, spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego oraz związki zawodowe, chyba że przekwaterowanie następuje do budynku nie będącego w zarządzie jednostki gospodarki uspołecznionej.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do najemców wymienionych w § 5 ust. 1 pkt 2.

5. Ministrowie Rolnictwa oraz Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego mogą zwolnić od wpłaty kaucji nie wymienionych w ust. 1 pkt 3 pracowników jednostek organizacyjnych resortów rolnictwa oraz leśnictwa i przemysłu drzewnego, otrzymujących przydział mieszkań funkcyjnych, jak również osoby nie będące pracownikami, którym są wynajmowane lokale na terenach państwowych gospodarstw rolnych lub lasów państwowych.

§ 4. 1. Od wpłaty kaucji są zwolnieni najemcy, którzy zamienia dotychczasowy lokal mieszkalny na lokal o mniejszej powierzchni mieszkalnej, jeżeli za dotychczas zajmowany lokal nie uiszcili kaucji lub wkładu mieszkaniowego.

2. W razie zamiany lokalu najemca może żądać zaliczenia kaucji wpłaconej za dotychczas zajmowany lokal na poczet kaucji przypadającej za lokal uzyskiwany.

3. Jeżeli najemca zostanie przeniesiony służbowo lub przechodzi na podstawie porozumienia między dotychczasowym a nowym zakładem pracy do pracy w innej miejscowości i w tej miejscowości zostanie mu przydzielony lokal mieszkalny, za który należy wpłacić kaucję, jest on zwolniony od wpłaty kaucji w wypadku, gdy zostawił dotychczasowy lokal, za który nie uiszcili kaucji lub wkładu mieszkaniowego, do dyspozycji właściwego terenowego organu administracji państwowej, a jeżeli dotychczas zajmował mieszkanie funkcyjne — do dyspozycji zakładu pracy.

4. Jeżeli lokal, do którego przeprowadza się najemca w wyniku przeniesienia służbowego lub przejścia na podstawie porozumienia zakładów pracy, znajduje się w budynku stanowiącym własność osoby fizycznej — należną kaucję wpłaca za najemcę zakład pracy, do którego najemca zostaje przeniesiony lub przechodzi na podstawie porozumienia.

§ 5. 1. Mogą być zwolnieni w całości lub części albo korzystać z ulg w spłacaniu kaucji przez rozłożenie jej na raty miesięczne płatne w ciągu jednego roku:

1) najemcy znajdujący się w trudnych warunkach materialnych, których źródłem utrzymania jest emerytura, renta inwalidzka lub rodzinna, oraz utrzymujący się ze stałych zasiłków opieki społecznej lub alimentów,

2) najemcy, którzy zmieniają lokal mieszkalny na skutek klęski żywiołowej, zostaną przekwaterowani z budynku zagrożonego zawaleniem, podlegającego rozbiorce w całości lub części, albo z budynku podlegającego przebudowie lub remontowi, jeżeli przy najmie dotychczas zajmowanego lokalu nie wpłacili kaucji lub wkładu mieszkaniowego.

2. O zwolnieniu od wpłaty kaucji w całości lub części albo o rozłożeniu jej na raty miesięczne rozstrzyga w formie decyzji naczelnik gminy (miasta i gminy), prezydent lub naczelnik miasta, w miastach zaś podzielonych na dzielnice — naczelnik dzielnicy, biorący pod uwagę sytuację materialną najemcy. W wypadkach społecznie uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie organ ten może zwolnić w całości lub części od wpłaty kaucji również najemców nie wymienionych w ust. 1 albo rozłożyć im kaucję na miesięczne raty.

3. W odniesieniu do lokali, od których kaucja jest odprowadzana na rachunek zakładowego funduszu mieszkaniowego (§ 2 ust. 2), uprawnienia wymienione w ust. 2 przysługują dysponentom lokali.

4. Warunkiem rozłożenia kaucji na raty miesięczne jest zabezpieczenie spłaty weksłami.

5. W razie zwolnienia od wpłaty kaucji w całości lub w części najemcy otrzymującego przydział lokalu mieszkalnego w domu nie będącym w zarządzie jednostki gospodarki uspołecznionej, kaucję za najemcę wpłaca terenowy organ administracji państwowej wymieniony w ust. 2 ze środków powiatowego (miejskiego) funduszu mieszkaniowego.

§ 6. 1. Wpłacenie kaucji nie zwalnia najemcy od obowiązku terminowego uiszczania czynszu i innych opłat z tytułu najmu lokalu ani też od obowiązku odnawiania lokalu i dokonywania drobnych napraw zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. W czasie trwania najmu najemca nie może domagać się, aby wynajmujący pokrył z wpłaconej kaucji należności wynikające ze stosunku najmu.

§ 7. 1. Kaucja wpłacona przez najemcę powinna być mu zwrócona po wygaśnięciu najmu, najpóźniej w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia lokalu lub jego nabycia na własność.

2. Wynajmujący może potrącić z kaucji nie uiszczony przez najemcę czynsz i inne należności przypadające z tytułu najmu oraz kwoty należne z tytułu odszkodowania za uszkodzenie lokalu powstałe z winy najemcy.

3. Kaucja wpłacona przez jednostki i osoby w związku z przepisami § 3 ust. 3, § 4 ust. 4 oraz § 5 ust. 5 podlega zwrotowi po wygaśnięciu najmu na rzecz tych jednostek (osób) po dokonaniu potrąceń wymienionych w ust. 2.

4. Kaucja podlega zwrotowi jednostce lub osobie, która dokonała wpłaty kaucji, jeżeli lokal nie został przez uprawnionego zajęty. Jeżeli najemca nie objął lokalu z przyczyn leżących po jego stronie, z kaucji może być potrącony czynsz za okres od dnia zawiania się stosunku najmu.

§ 8. Ministrowie Finansów oraz Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska ustalą zasady i tryb wykorzystywania środków wpłaconych na rachunki kaucji mieszkaniowych w Narodowym Banku Polskim.

§ 9. 1. Najemcy lokali w budynkach zarządzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej ponoszą koszt nabycia i podłączenia do instalacji wanny, baterii oraz pieca kąpielowego (gazowego, węglowego, elektrycznego i boliera, jeżeli jest on zainstalowany w łazience), zwanych dalej „urządzeniami kąpielowymi”.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób wymienionych w § 3 ust. 1 pkt 1, 3 i 5.

3. Jednostki gospodarki uspołecznionej zarządzające budynkami mogą w uzasadnionych wypadkach na wniosek najemcy rozłożyć na raty miesięczne spłatę kosztu nabycia i podłączenia do instalacji

urządzeń kąpielowych, pod warunkiem zabezpieczenia terminowej spłaty rat weksłami. Ilość rat nie może przekroczyć 24.

4. Koszty, o których mowa w ust. 1, za nauczycieli zatrudnionych na terenie wsi i w miastach liczących do 2.000 mieszkańców pokrywa właściwy terenowy organ administracji państwowej, a za najemców przekwaterowanych na podstawie decyzji administracyjnej — osoba, na której wniosek następuje przekwaterowanie. Z obowiązku tego są zwolnione jednostki państwowe, organizacje polityczne, spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego oraz związki zawodowe.

§ 10. 1. Najemcy, który uiszczył koszt nabycia i podłączenia urządzeń kąpielowych, przysługuje w chwili wygaśnięcia stosunku najmu zwrot tych kosztów pomniejszonych o wartość zużycia urządzeń.

2. Najemca otrzymujący lokal mieszkalny, w którym urządzenia kąpielowe były już używane, uiszcza za nie opłatę w wysokości zwróconej poprzedniemu najemcy.

§ 11. 1. Wkłady mieszkaniowe z tytułu uzyskiwania mieszkań wpłacone na podstawie przepisów dotychczasowych zalicza się jako kaucje w rozumieniu rozporządzenia.

2. Zwrot kaucji lub wkładu mieszkaniowego wpłaconych na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia następuje na zasadach określonych w tym rozporządzeniu dotyczących zwrotu kaucji.

§ 12. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 października 1960 r. w sprawie wysokości kaucji oraz warunków wynajmowania lokali mieszkalnych w domach nowych i odbudowanych (Dz. U. z 1968 r. Nr 36, poz. 250),

2) zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 marca 1962 r. w sprawie sposobu wpłat na rachunek kaucji oraz wypłat z tego rachunku (Monitor Polski z 1962 r. Nr 32, poz. 148 i z 1966 r. Nr 22, poz. 118).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1975 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1975 r. (poz. 43).

TABELA WYSOKOŚCI KAUCJI ZA LOKAL MIESZKALNY

Lp.	Rodzaj lokalu mieszkalnego w budynku	Stawka za m ² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego zł
1	z urządzeniem wodociągowym poza lokalem mieszkalnym	130.—
2	z urządzeniem wodociągowym w lokalu mieszkalnym	160.—
3	z urządzeniem wodociągowym w lokalu mieszkalnym i urządzeniami technicznymi:	
	— z jednym	190.—
	— z dwoma	220.—
	— z trzema	250.—

1. Za urządzenia techniczne uważa się: urządzenia wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe, łazienkę.

2. Podane w tabeli stawki ulegają 10% podwyżce, jeżeli lokal jest wyposażony w urządzenia centralnego ogrzewania (poza etażowym).

42.

UCHWAŁA Nr 306 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1974 r.

w sprawie ustanowienia odznaki „Za zasługi dla rozwoju przemysłu maszynowego”.

(Monitor Polski z dnia 11 stycznia 1975 r. Nr 1, poz. 1)

W celu uznania zasług za wieloletnią i ofiarną pracę dla rozwoju przemysłu maszynowego oraz za osiągnięcie szczególnych wyników w pracy w tym przemyśle Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Ustanawia się odznakę „Za zasługi dla rozwoju przemysłu maszynowego”, zwaną dalej „odznaką”.

§ 2. Odznaka jest trzystopniowa: złota, srebrna i brązowa.

§ 3. Odznaka jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym i może być przyznawana:

1) pracownikom resortu przemysłu maszynowego za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, w tym przede wszystkim twórcom nowych konstrukcji i technologii, racjonalizatorom produkcji, wynalazcom, wychowawcom nowych kadr dla przemysłu oraz pracownikom wykazującym szczególną troskę o rozwój przedsiębiorstw, mienie społeczne i sprawy pracownicze, odznaczającym się wysokim poziomem moralnym,

2) osobom nie zatrudnionym w resorcie za zasługi w dziedzinie rozwoju przemysłu maszynowego, z wyjątkiem osób zatrudnionych w tych działach przemysłu maszynowego, w których istnieją odrębne odznaki dla zasłużonych pracowników,

3) obywatelom państw obcych za zasługi położone w rozwoju i umacnianiu współpracy międzynarodowej w dziedzinie przemysłu maszynowego.

§ 4. 1. Odznakę nadaje Minister Przemysłu Maszynowego, przy czym osobom zatrudnionym:

1) w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez innych ministrów — na wniosek właściwego ministra,

2) w terenowych organach administracji państwo-

wej — na wniosek właściwego wojewody lub prezydenta miasta wyłączonego z województwa,

3) w spółdzielniach i ich związkach — na wniosek prezesa zarządu właściwego centralnego związku spółdzielni.

2. Wręczenia odznaki i legitymacji dokonuje Minister Przemysłu Maszynowego lub upoważniona przez niego osoba.

§ 5. Pracownicy wyróżnieni odznaką i spełniający na równi z innymi pracownikami wymagane warunki mają pierwszeństwo:

- 1) przy przedstawianiu do orderów i odznaczeń,
- 2) w awansowaniu,
- 3) w kierowaniu na szkolenie i doskonalenie zawodowe,
- 4) w korzystaniu z wszelkiego rodzaju świadczeń socjalnych.

§ 6. 1. Utrata odznaki następuje w razie prawomocnego skazania wyróżnionego na dodatkową karę pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Przemysłu Maszynowego może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że jej nadanie nastąpiło wskutek wprowadzenia w błąd lub że osoba wyróżniona stała się niegodna posiadania odznaki.

§ 7. Opis i wzór odznaki, zasady i tryb nadawania i wręczenia oraz sposób jej noszenia ustali Minister Przemysłu Maszynowego w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Metalowców.

§ 8. Koszty odznaki oraz wydatki związane z jej nadawaniem będą pokrywane z budżetu Ministerstwa Przemysłu Maszynowego.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

43.

UCHWAŁA Nr 1 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 stycznia 1975 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975.

(Monitor Polski z dnia 11 stycznia 1975 r. Nr 1, poz. 2)

Na podstawie art. 150 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. Ust. 2 załącznika do uchwały nr 41 Rady Ministrów z dnia 6 lutego 1974 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975 (Monitor Polski Nr 6,

poz. 43) — „Terminy wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1975 r.” otrzymuje brzmienie:

- „1) sobota 22 lutego;
- 2) sobota 22 marca;
- 3) sobota 26 kwietnia;
- 4) piątek 9 maja;
- 5) sobota 10 maja;

obiektów projektowanych na terenach nie uzbrojonych w sieć komunalną, z wyjątkiem lokalnych urzędzeń do gromadzenia ścieków, osadników gnilnych z drenażem oraz urzędzeń do mechanicznego oraz chemicznego oczyszczania ścieków na terenach uzbrojonych,

c) zagadnień związanych z ochroną przed promieniowaniem jonizującym i nie jonizującym,

d) komunalnych wysypisk i spalarni śmieci oraz wysypisk odpadów przemysłowych w zakresie technologii,

2) rzeczoznawcy do spraw sanitarnohigienicznych jednostki organizacyjnej opracowującej założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji, zwanej dalej „jednostką projektowania” — w pozostałym zakresie, wydanej zgodnie z upoważnieniem udzielonym temu rzeczoznawcy przez Głównego Inspektora Sanitarnego.

3. Jeżeli jednostka projektowania nie zatrudnia rzeczoznawcy, uzgodnienie założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji należy do kompetencji państwowego inspektora sanitarnego.

4. Tryb i zakres opiniowania dokumentacji projektowej przez rzeczoznawców do spraw sanitarnohigienicznych określa odrębne przepisy.

§ 3. Do założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji przekazywanych rzeczoznawcy w celu zaopiniowania powinien być dołączony dokument stwierdzający uzgodnienie lokalizacji lub planów miejscowego zagospodarowania przestrzennego z właściwym państwowym inspektorem sanitarnym.

§ 4. 1. Państwowy inspektor sanitarny stopnia wojewódzkiego właściwy ze względu na siedzibę jednostki projektowania, w której działa rzeczoznawca, sprawuje nadzór nad jego pracą oraz udziela wyjaśnień i konsultacji w sprawach dotyczących opiniowanej przez niego dokumentacji.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

- 1) prowadzenie ewidencji rzeczoznawców,
- 2) prowadzenie okresowych (raz na kwartał) kontroli ich pracy oraz rocznych ocen poziomu pracy,
- 3) ocenę prawidłowości wydawanych opinii.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia powtarzających się lub bardzo istotnych uchybień, a w szczególności działania niezgodnego z kompetencjami, nieprzestrzegania obowiązujących przy opiniowaniu przepisów i wymagań sanitarnohigienicznych, państwowy inspektor sanitarny właściwy w myśl § 4 ust. 1 składa Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu wniosek o cofnięcie rzeczoznawcy upoważnienia.

2. Decyzję o cofnięciu rzeczoznawcy upoważnienia podejmuje Główny Inspektor Sanitarny.

§ 6. 1. Państwowy inspektor sanitarny wydaje opinię, o której mowa w § 2 ust. 2, w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania dokumentacji projektowej niezbędnej do wydania opinii.

2. W razie przedstawienia do uzgodnienia dokumentacji projektowej w zakresie nie wystarczającym do wydania opinii, państwowy inspektor sanitarny w terminie 10 dni wzywa jednostkę projektowania do uzupełnienia brakujących danych. Jeżeli jednostka projektowania nie nadesła w ciągu 10 dni brakujących danych, państwowy inspektor sanitarny zwraca otrzymaną dokumentację.

3. Państwowy inspektor sanitarny przekazuje opinię jednostce projektowania, a w razie dokonywania uzgodnień założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji przez właściwy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego przedstawia opinię na konferencji uzgadniającej.

§ 7. 1. Jeżeli jednostka projektowania nie zgadza się z wydaną opinią, może zwrócić się o opinię do państwowego inspektora sanitarnego bezpośrednio wyższego stopnia za pośrednictwem państwowego inspektora sanitarnego uzgadniającego dokumentację.

2. W razie rozbieżności stanowisk co do warunków podanych w opinii państwowego inspektora sanitarnego na konferencji uzgadniającej, o której mowa w § 6 ust. 3, lub w trakcie dalszych uzgodnień prowadzonych przez upoważnionego przedstawiciela organu administracji państwowej stopnia wojewódzkiego w obecności zainteresowanych stron — w sprawie spornej należy uzyskać decyzję Głównego Inspektora Sanitarnego.

§ 8. Nie podlegają uzgadnianiu założenia techniczno-ekonomiczne inwestycji w częściach: instalacji technologicznych, chłodniczej, elektrycznej, gazowej, konstrukcji oraz w całości założenia techniczno-ekonomiczne nowo budowanych obiektów wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik do zarządzenia. Uzgadnianie lokalizacji tych obiektów oraz rozwiązań projektowych zaopatrzenia w wodę i odprowadzania nieczystości należy do kompetencji terenowo właściwych państwowych inspektorów sanitarnych.

§ 9. W stosunku do inwestycji modernizacyjnych i rozbudowy, w których nie można zrealizować w pełni wymagań sanitarnohigienicznych ustanowionych dla nowo budowanych obiektów, państwowy inspektor sanitarny lub rzeczoznawca do spraw sanitarnohigienicznych może zaopiniować pozytywnie dokumentację projektową jeżeli realizacja inwestycji poprawi istniejące warunki higienicznosanitarne. W razie wątpliwości rzeczoznawca występuje z wnioskiem do państwowego inspektora sanitarnego o wydanie opinii.

§ 10. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio przy uzgadnianiu dokumentacji uproszczonych (jednostadkowych) oraz dokumentacji pochodzących z importu.

2. Przepisów zarządzenia nie stosuje się przy uzgadnianiu dokumentacji typowej.

§ 11. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 13 lutego 1969 r. w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie wymagań sanitarnohigienicznych (Monitor Polski Nr 8, poz. 77).

2) w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 30 maja 1967 r. w sprawie trybu opiniowania dokumentacji inwestycji w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wymagań sanitarnohigienicznych (Monitor Polski Nr 37, poz. 178).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1975 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *M. Śliwiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 15 lutego 1975 r. (poz. 35).

WYKAZ

INWESTYCJI (OBIEKTÓW BUDOWLANYCH), KTORYCH ZAŁOŻENIA TECHNICZNO-EKONOMICZNE NIE PODLEGAJĄ UZGADNIANIU W ZAKRESIE SANITARNOHIGIENICZNYM.

1. Obiekty gospodarki rolnej:
 - 1) budynki dla zdrowych zwierząt oraz drobiu — z wyjątkiem obór dla krów mlecznych,
 - 2) budynki składowe: magazyny i stodoły z wyjątkiem magazynów środków chemicznych ochrony roślin, urządzeń służących do chemizacji, nawozów sztucznych oraz budynków, w których przewiduje się procesy technologiczne, jak oczyszczanie, suszenie, zaprawianie, fumigowanie itp.
 2. Budynki magazynowe, z wyjątkiem tych, w których przewiduje się procesy technologiczne, stałą pracę ludzi, oraz budynków przeznaczonych do przechowywania:
 - 1) artykułów spożywczych, farmaceutycznych i sterylnych,
 - 2) materiałów, trujących, żrących i cuchnących, chemicznych środków ochrony roślin, nawozów sztucznych,
 - 3) skór i surowców wtórnych.
 3. Zakłady usług nieuciążliwych o zatrudnieniu do 10 osób — w budynkach wolno stojących oraz zakłady mieszczące się w budynkach o innym przeznaczeniu, a mianowicie:
 - 1) zakłady krawiectwa ciężkiego, lekkiego, bielizniarskie i dziewiarskie, szewskie, rymarskie i skórzano-galanteryjne, repasacji i cerowania,
 - 2) zakłady optyczne, grawerskie, jubilerskie i zegarmistrzowskie oraz naprawy zabawek.
 4. Obiekty handlu detalicznego o zatrudnieniu do 10 osób, z wyjątkiem:
 - 1) sklepów i kiosków wszystkich branż spożywczych oraz sklepów i kiosków z artykułami chemicznymi,
 - 2) aptek i punktów aptecznych.
 5. Obiekty mieszkalne:
 - 1) budynki wielorodzinne o pełnym standardzie wyposażenia, z wyjątkiem zakładów o innym przeznaczeniu mieszczących się w tych budynkach, jak np. zakładów żywienia zbiorowego, punktów opieki nad dzieckiem itp.,
 - 2) domy jednorodzinne, z wyjątkiem budynków zespolonych mieszkalno-inwentarskich.
 6. Obiekty różne:
 - 1) budynki wagi, wagi,
 - 2) wiaty (z wyjątkiem przeznaczonych do przechowywania urządzeń chemizacyjnych) i altany,
 - 3) transformatorownie i rozdzielnie elektryczne,
 - 4) wolno stojące garaże bez kanałów rewizyjnych i warsztatów do 6 stanowisk,
 - 5) hangary sprzętu sportowego bez warsztatów,
 - 6) domki campingowe,
 - 7) automatyczne przepompownie ścieków,
 - 8) rozdzielnie tlenu.

46.

WYTYCZNE

MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 listopada 1974 r.

w sprawie wypłacania nagród pieniężnych pracownikom za dobre wyniki w nauce.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 23 grudnia 1974 r. Nr 16, poz. 32)

§ 1. Wytyczne dotyczą wypłacania w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej oraz w jednostkach i zakładach budżetowych nagród przysługujących pracownikom za dobre wyniki w nauce na podstawie § 14, ust. 1 i 2 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 23 marca 1973 r. w sprawie zasad kierowania pracownikami uspołecznionych zakładów pracy do szkół dla pracujących i na studia dla pracujących w szkołach wyższych oraz w sprawie ulg i świadczeń przysługujących tym pracownikom od zakładów pracy (Monitor Polski Nr 18, poz. 111).

§ 2. W przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej nagrody wypłaca się z funduszu nagród tworzonego w trybie § 10 uchwały nr 163 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1973 r. w sprawie nagród i premii wy-

płacanych poza planem funduszu płac oraz ze środków nie objętych funduszem płac w gospodarce uspołecznionej.

2. W przypadku, gdy wypłata nagrody nie znajduje pokrycia w funduszu, o którym mowa w ust. 1, należy ją wypłacić z kwot oszczędności funduszu plac pozostających w przedsiębiorstwie, względnie z oszczędności funduszu plac będących w dyspozycji zjednoczenia (jednostki nadrzędnej).

§ 3. 1. W jednostkach i zakładach budżetowych nagrody wypłaca się z funduszy nagród będących w dyspozycji kierowników tych jednostek.

2. W drodze wyjątku wypłata nagrody może być dokonana z oszczędności osobowego funduszu plac danej jednostki budżetowej.

3. Jeżeli w funduszach, o których mowa w ust. 1 i 2, nie ma środków na wypłatę nagrody, wówczas wypłata tej nagrody powinna być dokonana w ramach funduszu nagród będącego w dyspozycji kierownika jednostki nadrzędnej.

§ 4. Nagrody, o których mowa w § 1, przyznaje się niezależnie od innych nagród za wyniki w pracy

i ich wypłata nie obciąża ustalonych limitów nagród indywidualnych.

§ 5. Nagrody za dobre wyniki w nauce wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *W. Kawalec*
Minister Finansów: *S. Jędrzychowski*

47.

WYJAŚNIENIE NR 1 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 21 stycznia 1975 r.

w sprawie wypowiedzenia umowy o pracę przed dniem 1 stycznia 1975 r., jeżeli rozwiązanie stosunku pracy następuje po dniu 31 grudnia 1974 r.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 25 stycznia 1975 r. Nr 1, poz. 1)

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 28, poz. 201) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia się, co następuje:

W myśl art. XIII § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 142) dokonane przed dniem wejścia w życie Kodeksu pracy wypowiedzenie jest skuteczne, jeżeli odpowiada przepisom dotychczasowym. Zgodnie z tym przepisem do wypowiedzenia dokonanego przed dniem 1 stycznia 1975 r. należy stosować prze-

pisy obowiązujące przed tym dniem, w szczególności dotyczące okresów wypowiedzenia. W konsekwencji w całym okresie wypowiedzenia, także w tej jego części, która przypada po dniu 31 grudnia 1974 r., pracownikowi przysługują zwolnienia na poszukiwanie pracy w wymiarze określonym w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 r. — nie mniej niż w wymiarze wynikającym z Kodeksu pracy.

Minister: *T. Rudolf*

W porozumieniu:
Centralna Rada Związków Zawodowych

48.

WYTYCZNE NR 2 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 21 stycznia 1975 r.

w sprawie wymiaru urlopu macierzyńskiego na przełomie lat 1974/75 w przypadku urodzenia więcej niż jednego dziecka przy jednym porodzie.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 25 stycznia 1975 r. Nr 1, poz. 2)

W celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisu art. 180 § 1 pkt 3 Kodeksu pracy w stosunku do pracownic będących na urlopie macierzyńskim w dniu wejścia w życie Kodeksu pracy — na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 28, poz. 201) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się, co następuje:

Pracownicy, której został udzielony urlop macierzyński na podstawie przepisów obowiązujących

przed dniem 1 stycznia 1975 r., korzystającej w dniu 1 stycznia 1975 r. z urlopu macierzyńskiego z tytułu urodzenia więcej niż jednego dziecka przy jednym porodzie, należy przedłużyć urlop macierzyński do 26 tygodni bez potrzeby przedkładania dodatkowego zaświadczenia lekarskiego o odbytych porodach oraz wypłacić za ten okres zasiłek macierzyński.

Przy przedłużaniu urlopu macierzyńskiego należy brać pod uwagę przepis art. 180 § 5 Kodeksu pracy.

Minister: *T. Rudolf*

W porozumieniu:
Centralna Rada Związków Zawodowych

49.

**WYJAŚNIENIE NR 3
MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH**

z dnia 21 stycznia 1975 r.

w sprawie prawa do urlopu w 1975 r. w razie wypowiedzenia umowy o pracę przez pracownika przed dniem 1 stycznia 1975 r.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 25 stycznia 1975 r. Nr 1, poz. 3)

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 28, poz. 201) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia się, co następuje:

W myśl przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 r. pracownik tracił prawo do urlopu w roku, w którym następowo było rozwiązanie stosunku pracy wskutek wypowiedzenia dokonane przez pra-

cownika. Według Kodeksu pracy pracownik w takim przypadku nie traci prawa do urlopu.

Jeżeli więc rozwiązanie umowy o pracę następuje w 1975 r., należy uznać, że pracownik nie traci prawa do urlopu w tym roku, chociaż wypowiedzenie umowy nastąpiło w 1974 r. Wykorzystanie urlopu powinno być zgodne z art. 170 i innymi przepisami Kodeksu pracy.

Minister: T. Rudolf

W porozumieniu:

Centralna Rada Związków Zawodowych

50.

**WYJAŚNIENIE NR 4
MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH**

z dnia 24 stycznia 1975 r.

w sprawie prawa do urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego pracownicy, która przyjęła na wychowanie dziecko w wieku do jednego roku

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 lutego 1975 r. Nr 2, poz. 4)

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 28, poz. 201) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia się, co następuje:

W myśl art. 183 § 2 Kodeksu pracy pracownica, która przyjęła dziecko w wieku do jednego roku na wychowanie i wystąpiła do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przy-

sposobienia dziecka, ma prawo do 4 tygodni urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego.

Należy uznać, że urlop w wymiarze 4 tygodni — zgodnie z tym przepisem — przysługuje pracownicy pod warunkiem jego rozpoczęcia przed ukończeniem przez dziecko jednego roku życia, natomiast ukończenie przez dziecko jednego roku życia w czasie korzystania z tego urlopu nie powoduje skrócenia jego wymiaru.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: T. Rudolf

51.

**WYJAŚNIENIE NR 5
MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH**

z dnia 28 stycznia 1975 r.

w sprawie niektórych kwestii związanych z obliczaniem wynagrodzenia za pracę i wypłacaniem zasiłków z ubezpieczenia społecznego.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 lutego 1975 r. Nr 2, poz. 5)

Na podstawie § 4 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 26, poz. 201) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia się, co następuje:

I.

Przy obliczaniu wynagrodzenia za pracę oraz zasiłków dla pracowników, pobierających wynagrodze-

nie według stawki miesięcznej w stałej wysokości, którzy do dnia 31 grudnia 1974 r. zachowali prawo do wynagrodzenia za czas zwolnienia od pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby, urlopu macierzyńskiego albo sprawowania opieki nad dzieckiem lub chorym członkiem rodziny, zwanego dalej „zwolnieniem od pracy”, stosuje się następujące zasady:

1. Jeżeli pracownik otrzymuje wyłącznie wynagrodzenie według stawki miesięcznej w stałej wysokości

za kwotę zasiłku uważa się kwotę odpowiadającą liczbie dni objętych zwolnieniem od pracy pomnożoną przez 1/30 miesięcznego wynagrodzenia po odliczeniu od tego wynagrodzenia podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne. Pozostała część miesięcznego wynagrodzenia stanowi należność za część miesiąca nie objętą zwolnieniem od pracy.

2. Zasady określone w ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy pracownikowi wynagradzanemu według stawki miesięcznej w stałej wysokości, przysługują ponadto składniki wynagrodzenia wypłacane za okresy dłuższe niż jeden miesiąc (np. premie kwartalne) jeżeli zachowuje prawo do tych składników za czas zwolnienia od pracy.

3. Zasad określonych w ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy pracownikowi wynagradzanemu według stawki miesięcznej w stałej wysokości przysługują ponadto inne składniki wynagrodzenia, do których nie zachowuje prawa za czas zwolnienia od pracy (np. gdy pracownik uprawniony do wynagrodzenia w stałej miesięcznej wysokości otrzymał w miesiącach poprzedzających zwolnienie od pracy dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych).

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 zasiłek oblicza się na zasadach ogólnych, a wynagrodzenie określone w stawkach miesięcznych w stałej wysokości za część miesiąca nie objętą zwolnieniem od pracy, jak następuje: wynagrodzenie to (bez obliczania podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne) dzieli się przez 30 i ustalone w ten sposób

wynagrodzenie dzienne mnoży się przez liczbę dni, za które przysługuje zasiłek; tak obliczone wynagrodzenie odejmuje się od wynagrodzenia miesięcznego w stałej wysokości.

II.

W nawiązaniu do przepisów rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 grudnia 1974 r. w sprawie obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 51, poz. 336), wyjaśnia się, że:

1. Systemy wynagradzania obowiązujące w poszczególnych zakładach pracy, w szczególności zakładowe regulaminy premiowania, mogą określać przypadki i warunki, na jakich pracownicy w czasie pobierania zasiłku zachowują prawo do poszczególnych składników wynagrodzenia wypłaconych za okresy dłuższe niż jeden miesiąc;

2. Jeżeli do podstawy wymiaru zasiłku wliczono składniki wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, to składników tych nie wypłaca się pracownikowi w części przypadającej na okres pobierania zasiłku, chociażby przewidywały to przepisy o wynagrodzeniu wymienione w ust. 1.

III.

Szczegółowe zasady obliczania, wypłacania i ewidencjonowania zasiłków określa instrukcja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

52.

WYJAŚNIENIE NR 6 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 1 lutego 1975 r.

dotyczące mocy obowiązującej uchwały Nr 36 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 lutego 1975 r. Nr 2, poz. 6)

Na podstawie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 28, poz. 201) — w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia się, że uchwałą Nr 36 Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1974 r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy (Monitor Polski Nr 7, poz. 51) stosuje się nadal.

Powyższa uchwała — jako dotycząca organizacji i trybu działania służby bezpieczeństwa i higieny pra-

cy — wykracza poza przedmiot unormowań Kodeksu pracy.

Służba bezpieczeństwa i higieny pracy pełni ważne funkcje w zakresie zapewnienia należytego stanu bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach pracy.

Określenie zasad organizacji i działania tej służby należy do kompetencji Rady Ministrów, której postanowienia zawarte w powołanej uchwale są nadal aktualne.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: *T. Rudolf*

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Institucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następnny.

Prenumeratory indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28 w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedają egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.